

# Gyászjelentés

*Toloczko Ferenc* gépipari üzemmérnök 2019. július 28-án, életének 56-ik évében Mórton elhunyt.  
*Siket Vilmos* okl. bányamérnök 2019. augusztus 20-án, életének 78-ik évében Mátészalkán elhunyt.  
*Burján Andor* okl. bányamérnök 2019. augusztus 26-án, életének 86-ik évében Budaörsön elhunyt.  
*Üveges János* okl. bányagépészmérnök 2019. augusztus 30-án, életének 89-ik évében Miskolcon elhunyt.  
*Gyöngyösi Elek* bányatechnikus 2019. szeptember 5-én, életének 78-ik évében Tatabányán elhunyt.  
*Dezső Imre* okl. gépészmérnök 2019. szeptember 23-án, életének 68-ik évében Várpalotán elhunyt.  
*Sütő Imre* okl. bányagépészmérnök 2019. október 7-én életének 85. évében Pécsen elhunyt.  
*Kárpáti Jenő* okl. bányamérnök 2019. október 10-én, életének 88-ik évében Pécsen elhunyt.  
*Czapanecz Jenő* bányatechnikus életének 84-ik évében Rudabányán elhunyt.  
*Dr. Laklia Tibor* okl. vegyészmérnök 2019. október 22-én, életének 92-ik évében Budapesten elhunyt.  
*Bíró Szabolcs* okl. bányamérnök 2019. októberben, életének 79-ik évében Miskolcon elhunyt.  
*Pálfy Attila* okl. bányamérnök 2019. november 14-én életének 89. évében Pécsen elhunyt.

(Tagtársaink életútjáról későbbi lapszámunkban fogunk megemlékezni.)

## Nagy Endre (1955 – 2019)

2019. április 24-én elhunyt *Nagy Endre* okl. bányamérnök.

Várpalotán született 1955. május 15-én. A Nehézipari Műszaki Egyetemen szerezte meg első, gépészmérnöki diplomáját, majd a Mecseki Szénbányák Zobák aknájánál állt munkába 1978. augusztus 1-én. Ezt követően műszaki fejlesztési ügyintéző, művezető, beruházó, műszaki technológus, ill. főtechnológus munkakörökben dolgozott. Felismerte, hogy a bányászati szakterületen való továbblépéshez bányamérnöki végzettség szükséges, így levelező tagozaton 1987-ben bányamérnöki diplomát is szerzett. Időközben – 1983-ban – bányamentő képesítést szerzett és bányamentő feladatokat is ellátott. Az egyik bevetésnél kis híján életét veszítette, mert a bányamentő készülékébe tömítetlenség miatt CO gáz szökött be.

1998-ban megszerezte harmadik diplomáját is, a közgazdasági szakokleveles mérnöki képesítést. A Mecseki Szénbányáktól való 1999. októberi leszámolásáig tervezési és technológiai vezetőként dolgozott.

A szénbánya bezárását követően az elektronikai iparban gépész végzettségét és angol nyelvtudását hasznosítva töltött el pár évet. Az Elcotectől, annak megszűnését megelőzően, 2002-ben átment a bányafelügyelethez.



A rá bízott feladatokat mindig igényesen, precízen végezte el, így hamar a munkaközösség megbecsült és aktív tagja lett. Megjelenése mindig a jó ízlést sugallta. Igazi közösségi ember volt, mindenkivel szót értett, ugyanakkor a véleményét sem rejtette véka alá. Kritikáit saját, finom stílusában fogalmazta meg és adta tudtára a másik fél, nem egyszer munkahelyi vezetői felé. A Pécsi Bányakapitányság által felügyelt négy megyéből a legtávolabb elhelyezkedő Zala megye külszíni bányáinak engedélyezési és ellenőrzési feladatait látta el. Az általa felügyelt agyag-, homok-, tőzeg- és kőbányák a legkülönbözőbb megoldandó helyzeteket produkálták az idők során, mely feladatokat mindig megfelelően körüljárva, igényesen kezelte és oldott meg.

A bányafelügyeletnél eltöltött időszakban munkavédelmi képesítést is szerzett, így a diplomája kézhezvételét követően ő foglalkozott a teljes illetékességi területéről beérkező munkabaleseti jegyzőkönyvek feldolgozásával és a súlyos munkabalesetek kivizsgálásával. Szakmája iránti elhivatottságát bizonyítja az is, hogy teljes pályafutása alatt tagja volt az OMBKE Mecsek-aljai Csoportjának, a szervezet szakmai rendezvényeinek, szakestjeinek is lelkes és aktív résztvevője volt.

Nagy Endrere a magas szakmai tudás és kitartás volt jellemző. Munkásságát többször elismerték hivatalosan is: a szénbányáknál 1994-ben igazgatói dicséretben részesült, a bányafelügyeletnél eltöltött időszakában 2015-ben miniszteri elismerő oklevelet kapott.

Már javában készült a nyugdíjra, amikor 2017 őszén szívinfarktussal szállította a mentő kórházba. Felépült, és 2018. júliusi nyugdíjazásáig újra munkába állt.

Nagy tervei voltak a nyugdíjas éveire, de a tervek valóra váltása már nem adatott meg számára. Az egészségéért, az életért folytatott küzdelemben sajnos alulmaradt.

A komlói temetőben 2019. május 14-én tartott gyászszertartáson a bányász szakma részéről Kovács István pécsi bányakapitány búcsúztatta Nagy Endrét.

*Kovács István*

## **Kovács László (1933 – 2019)**

1933. június 26-án született Mánfán, 1957-ben a BME-n szerzett gépészmérnöki és repülő hadmérnöki oklevelet, majd a MNM Egyetem gazdasági mérnök szakán abszolvált. Első munkahelye Komló Kossuth Bánya gépüzeme volt. Kezdetben Kossuth II-es akna rakodóinak rekonstrukcióján állandó föld alatti három műszakos lakatos csoportvezetőként dolgozott. Később a forgácsoló műhely, majd a lakatosműhely művezetője lett. 1959-ben a Zobáki ikeraknák aknatornyai és az akna szállító gépei szerelését irányította, mint beruházási részlegvezető. 1961-ben a Pécsi Uránércbánya Vállalathoz helyezték a Főműhely főmérnökének, majd még abban az évben a vállalat gépészeti osztályvezetőjének nevezték ki. 1963-tól a Mecseki Ércbányászati Vállalat gépészeti és energetikai főosztályvezetőjeként dolgozott az 1989-ben bekövetkezett közúti üzemi balesetéig, ami miatt 1990-ben rokkantnyugdíjba került.

Önzetlen társadalmi tevékenysége is széleskörű volt.

1959-től az OMBKE tagja. A Gépipari Tudományos Egyesület Baranya Megyei Szervezetének elnöke, a MTESZ Baranya Megyei Szervezetének társelnöke. Létrehozta a GTE bányagépész szakosztályát. A Magyar Mérnöki Kamara alapító tagja és 8 évig a Baranya megyei Mérnöki Kamara elnökségi tagja.

1967-ben munkatársaival Harkányban útjára indította a Bányagépész és Bányavillamos Konferencia folyamatot, mely később Pécsen, Balatonfüreden, Siófokon, napjainkban Balatongyörökön folytatódik immár 52. esztendeje.

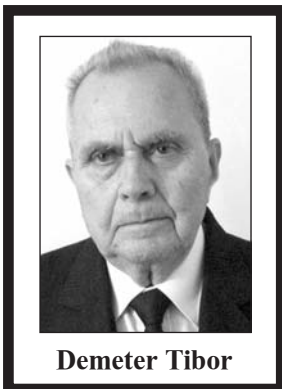
1993-ban egyik sürgetője, szervezője és tevékeny részese volt a Bányagépészet a Műszaki Fejlődésért Alapítvány létrehozásának, ahol a szakma művelőinek tiszteletétől övezve az Alapítvány örökös elnöke és a Hell-Bláthy Érembizottság vezetője lett. E munkáját élete utolsó percéig végezte. Készült az 52. konferenciára.

Magánéletében példás és szeretett férj, apa, és nagypapa volt. Barátai, ismerősei méltán tisztelték és szerették barátságos kellemes egyéniségét.

Utolsó útjára 2019. július 19-én családján kívül számos barátja, ismerőse, volt munkatársa és szeretett Alapítványa több tagja kísérte el. Pécsen a köztemető kápolnájában, majd végső nyughelyén a Bányászhimnusz hangjai mellett kívántunk örök álmához Jó szerencsét!

*Livo László*

## **Demeter Tibor (1929 – 2019)**



*Demeter Tibor* 1929. december 29-én Királdon született. Középiskolai tanulmányait Ózdon végezte. Egyetemi tanulmányait a miskolci egyetemen kezdve Sopronban 1955-ben szerzett bányamérnöki diplomát.

Szakmai pályáját a Diósgyőri Szénbányák mérnökség vezetőjeként kezdte, majd a Borsodi Szénbányák aknaüzemeiben aknavezető főmérnök volt.

1961-64-ben a Miskolci Kerületi Bányaműszaki Felügyelőség területi főmérnöke tisztelet töltötte be.

1964-től az 1990. évi nyugdíjazásáig a Borsodi Szénbányák Bányaművelési Osztályán dolgozott területi főmérnök, osztályvezető-helyettes, majd bányaművelési, és műszaki fejlesztési osztályvezető munkakörökben.

Közreműködésével a Borsodi Szénbányáknál magas fokú termelési koncentráció és modern gépesítettség jött létre.

Az OMBKE-nek 1959 óta volt haláláig tagja, a Sóltz Vilmos-emlékérmekek kitüntetettje. A borsodi szervezet szakmai összejövetelein előadásokat tartott, melyek összefoglalói a BKL Bányászatban is megjelentek.

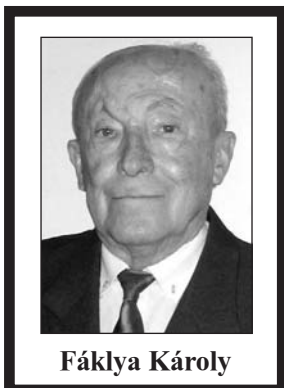
Szakmai munkásságát számos érdeméremmel ismerték el.

Hamvasztás utáni búcsúztatója 2019. július 25-én volt Borsodbótán. Utolsó Jó szerencsét!

*Demeter Tamás*

### **Fáklya Károly (1932 – 2019)**

Az Ózd közeli Arló községben született 1932. december 24-én. Ózdon érettségizett, majd felvételt nyert a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemre. Bányaművelő mérnöki oklevelét Miskolcon vette át 1958-ban.



1958. május 15-én került a Nógrádi Szénbányászati Tröszt Zagyva Bányauzeméhez üzemmérnöki beosztásba. 1959-ben a Székvölgy lejtősaknán főaknász, helyettes bányamester, 1962-től a Király-tározó bányamestere lett. 1963. április 1-től a Kisterenyi Bányauzemhez került. Kezdetben az Újlak lejtősakna felelős műszaki vezetője (aknavezető). 1967. január 1-től az egész Kisterenyi Bányauzem felelős műszaki vezetésével bízták meg. A bányauzem széntermelésének leállása után, 1968-ban a Felhagyási Üzem vezetője lett, ahol a feladata volt a széntermelést beszüntetett bányákban lévő, újrahaznosítható berendezések, gépek és egyéb anyagok kiszerezésének, külszínre történő szállításának irányítása.

1969-től felgyorsultak a bányabezárások, munkahelyek szűntek meg. 1970-ben a Közlekedési és Postaügyi Minisztérium létrehozta az önálló Nógrád megyei Közüti Igazgatóságot, 1970 novemberétől elvállalta annak vezetését. 1983. június 30-án kérésére visszahelyezték a Nógrádi Szénbányákhoz létesítmény-főmérnöki munkakörbe, a Kányás Bányauzem fejlesztésének ellenőrzésével bízták meg. 1985-ben a vállalat Bér- és Munkaerőgazdálkodási Osztályának lett a vezetője. 1989-ben vonult nyugalományba.

1961-ben nősült. 1963-ban született lányuk, és jött két fiúunoka. Egész életét végigkísérte a zene szeretete. Négy hangszeren játszott. Nyugdíjasként a másik hobbija a kertészkedés lett, kertjének kialakításán folyamatosan sokat dolgozott.

Szakmai munkásságának elismeréseként többször Kiváló Dolgozó, két alkalommal miniszteri kitüntetés és a Munka Érdemrend bronz fokozata kitüntetésekben részesült.

Betegsége miatt az egyesületi rendezvényeiről egyre többször maradt távol, míg végül 2019. július 30-án életének 86. évében örökre elment.

*Józsa Sándor*

### **Marton Károly (1935 – 2019)**

2019. augusztus 4-én elhunyt *Marton Károly* gyémántdiplomás bányamérnök.

1935. február 27-én született Zala megyében, Pusztaszentlászlón. Itt járt általános iskolába is, melyet 1949-ben fejezett be. Gimnáziumi tanulmányait Nagykanizsán, az Általános Gimnázium reál tagozatán végezte. 1953-ban felvételt nyert a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára. Két év után – az akkori rendszernek megfelelően – tanulmányait Sopronban folytatta, ahol 1958-ban bányaművelő mérnöki oklevelet szerzett.



Nyári termelési gyakorlatait a Közép-Dunántúli Szénbányák Vállalat Balinkai Bányauzemében töltötte, majd az egyetem befejezése után itt kezdte pályáját. Egy évig – mint gyakorló üzemmérnök – részt vett az acéltamos és acél-süveggerendás biztosítás meghonosításában, bevezetésének irányításában. Ezt követően először beruházási előadó, majd műszaki csoportvezető beosztásokat töltött be, utána körletvezetőként dolgozott. 1971 és 1981 között aknavezető, és egyben bányauzemi felelős műszakvezető-helyettes volt. Ebben az időszakban történt a frontfejtéseken a pajzsbiztosítás, a szénnyalús és maróhengeres jövesztés bevezetése, valamint az elővájásokon a jövesztés-rakodás gépesítése FA és AM típusú vágathajtó gépekkel.

A Közép-Dunántúli és a Várpalotai Szénbányák Vállalat összevonása után, 1981-től a Balinkai Bányüzem igazgatójává nevezték ki. Ezt a beosztást töltötte be 1994 áprilisában történt nyugdíjba vonulásáig.

Felkéréseknek eleget téve sok esetben tartott szakmai előadásokat, illetve publikált cikkeket a Bányászati és Kohászati Lapokban. 1991-ben megírta a kisgyóni és balinkai szénbányászat történetét bemutató könyvet (Kisgyón-Balinkai Szénbányászat Története).

A szakmában, a bányászatban eltöltött 35 év alatt végzett munkája elismeréseként számos kitüntetésben részesült: többször volt a vállalat Kiváló Dolgozója, megkapta a Kiváló Újító kitüntetés arany fokozatát, Kiváló Bányász miniszteri kitüntetést, a Munka Érdemrend arany fokozatát, és 1993. december 4-én a Szent Borbála-emlékérmet.

Marton Károly hű volt az általa magas szakmai színvonalon művelt és szeretett szakmájához, és hű volt a Balinkai Bányüzemhez, amellyel összekötötte életét is.

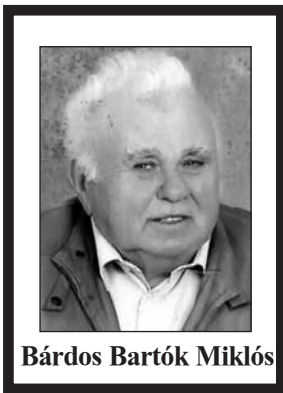
Hamvait gyászoló családja, rokonai, volt munkatársai és barátai körében egy bányászfokossal és egy karbidlámpával 2019. augusztus 15-én helyezték örök nyugalomra a móri Kálvária temetőben, kívánva utolsó Jó szerencsét!

Nyugodj békében Karcsi bácsi!

Dr. Káldi Zoltán

### **Bárdos Bartók Miklós (1933 – 2019)**

Életének 86. évében elhunyt *Bárdos Bartók Miklós* gyémántokleveles geológusmérnök, a Fejér megyei Bauxitbányák főgeológusa, a Földtani Osztály vezetője. 1933. április 7-én született Lénárdarócon. Az ózdi József Attila Gimnáziumban érettségizett, majd tanulmányait Miskolcon a Bányamérnöki Kar geológusmérnöki szakán folytatta. Diplomáját 1958 decemberében szerezte meg Sopronban.



**Bárdos Bartók Miklós**

Az egyetem elvégzése után a Fejér megyei Bauxitbányák Gánti Bányüzeméhez került gyakorló mérnöki beosztásba. 1959 elején a Vállalat központjába Kincsesbányára helyezték, ahol 1990-es nyugdíjazásáig főgeológusi, majd a földtani osztályvezetői beosztásban dolgozott. Munkája zömét a föld alatti bányászati és külszíni bauxitkutatás, a bauxittermelés minőségi irányítása, a bauxit készletgazdálkodás, a bauxittelepek víztelenítése, az ivóvíz minőségvédelme jelentette. A Miskolci Egyetemen közösen végezte a bauxittelepek /fedő, fekü, meddő-rétegorok/ geológiai meghatározását.

Munkáját elismerő számos kitüntetés tulajdonosa: a Bányászat Kiváló Dolgozója, a Nehézipar Kiváló Dolgozója, a Földtani Kutatás Kiváló Dolgozója, valamint Kiváló Feltaláló bronz fokozata fémjelzi. A Bányász Szolgálati Érdemérem mindhárom fokozatának tulajdonosa. Több tudományos cikke jelent meg a Bányászati és Kohászati Lapokban.

Rokonai, munkatársai 2019. augusztus 22-én a Bányászhimnusz hangjai mellett helyezték örök nyugalomra a székesfehérvári Béla úti temetőben.

Kreischer Károly

### **In memoriam Vass István (1949-2019)**

2019. augusztus 19-én súlyos betegségben elhunyt Vass István okleveles olajmérnök.

Vass István a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán szerzett diplomával a dunántúli szénhidrogén-termelés központjában, a Dunántúli Kőolaj- és Földgáztermelő Vállalatnál Gellénházán lépett munkába. A termelési üzemegység termelési mérnöke, üzemegység-vezetője lett. Később egyes dunántúli mezők, valamint a kiskunsági szénhidrogén-termelő területek művelési terveinek készítését, felülvizsgálatát, a mezők operatív művelésselügyeletét végezte, részt vett a nagylengyeli kőolajmező szén-dioxidos művelésének előkészítésében, megvalósításában. Nyugdíjba vonulásáig rezervoármérnöki szakterületen, majd művelés szakértőként dolgozott.

1972 és 2007 között tagja volt az OMBKE-nek.

A kiváló szakembertől, jó baráttól, kollégától és családapától 2019. szeptember 5-én a miskolci Mindszenti temetőben búcsúztak utolsó Jó szerencsét-tel.

(d)